

Natura în tablou

Aurora Cristea

În seara asta minunată, luna-mi zâmbește ireal
Desprinsă parcă din poveste, are un luciu de cristal
E o magie, e mister, e tot ce vrea să fie
E-o dragoste așa profundă, că nu se poate scrie.

În dimineața asta vie, soarele se joacă-n răsărit
Desprins din basm adevărat, tu juri că este urmărit
De nori, de ploaie, de furtună, de-o rază aurie
De o iubire prea adâncă, plină de bucurie.

În visul meu de viață plin, din dulcea mea povară
La un tablou rupt chiar din rai gândul alene-mi zboară
Când zori cu noapte se-mpletesc, spre orizontul pur
Secunda din eternitate aș vrea naturii să i-o fur.

Și să rămân cu ea în veci, în amintirea-mi vie
Splendoarea ei să pot s-o scriu numai în poezie
S-o pot păstra ca pe-o comoară, în taină și în gând
Dacă mă-ntreabă cineva, eu să-i răspund: nu vând.